

ג א מיו"ט פ"ג ס"ג ס"ג ס"ג
א סג"ס ס"ג ס"ג ס"ג
א"ת ס"ג ס"ג ס"ג ס"ג
תמ"ג ס"ג ס"ג
ד ב מיו"ט פ"ג ס"ג ס"ג
ט סג"ס ס"ג ס"ג
א"ת ס"ג ס"ג ס"ג
ה ד מיו"ט פ"ג ס"ג ס"ג
ו ד מיו"ט פ"ג ס"ג ס"ג
ז ד מיו"ט פ"ג ס"ג ס"ג
ח ד מיו"ט פ"ג ס"ג ס"ג
ט ד מיו"ט פ"ג ס"ג ס"ג
י ד מיו"ט פ"ג ס"ג ס"ג

רבי יהודה אומר כותח וכל מיני כותח.
אורי" בשם ר"ת דר"י
אחי כב"ה ואסור כותח משום דסם
שהוא כותח של פלוגי ויסבירו שמכרו בפסח ע"י
שפסח מכרו ישראל לנכרי ולכן אסור ר' יהודה למכור כותח
לנכרי וא"ל אף לר"ת דמפרש בריש
אלו עובדים (לקמן מ"ב). דמותר
להשקות כותח בפסח :

הרבי קודם זמנו מותר בהגאה
אף לאחר זמנו. וכגון
שנפסל מלכבול לכלב דבעין אחר
לא היו שרי דומיא דפת שטיפשה בפ"ק
(דף ס"ו): **עבר** זמנו אסור בהגאה
פשיטא. רש"י ל"ג פשיטא דהא רבי
יוסי הגלילי פליג ושרי חמץ בהגאה
כל שבעה ואין לפרש פשיטא דאסור
בהגאה מדיוקא דרישא דדרוך התנא
בכמה מקומות לפסול את דבריו ועוד
דלא משני שפיר וגרסא דפרוך פשיטא
משום דתנא בפ"ק (דף י"א): דשורפין
חמץ אלמלא אסור בהגאה דל"י יוסי
הגלילי א"ל לשורפו אלא יריגנו לפני
כלבו או ימכרונו לנכרי :

בהדי דקשרוף ליה ליתגני מיניה.
משום דל"י יהודה דאמר
חמץ בשריפה אפרו מותר דתניא בפ"ק
בתרא דתמורה (ד' ל"ה). כל הגשרפין
אפרין מותר וקס"ד בהדי דקשרוף
ליה ליתגני מיניה אבל לרבנן דאין
מלוות בשריפה והיו מן הנקברים
דלמדין דפרק בתרא דתמורה אפרן
אסור ופשיטא לדידהו דבהדי דקשרוף
ליה אסור ליתגני מיניה :

כל מקום שנאמר לא יאכל. ור"ת
יהא נהנה מחמץ בפסח בכרת
דא כתיב כי כל אוכל חמץ וגרסתה
וכי תימא אין הכי נמי א"ל לקמן
(דף נ"ג): דבעי מלי איכא בין חזקיה
ל"י אבדו לימא דאיכא בינייהו הא
ואור"י דלא יאכל ולא תאכל ילפינן
מלא תאכלו אבל כי כל אוכל לא
ילפינן מלא תאכלו :

ליכתוב רחמנא תתננה ואכלה
ומכור. משמע דלי
הוי כתב הכי לא היה דרשין אלא
כר"מ וכן בארזות נשך (ב"מ ס"א). גבי
נשך ותרביית והא דלמדין דקדושין
(ד' ל"ג): ורבנן או כ"ד כרבי יוסי
הגלילי ליכתוב רחמנא מפני שיבה
תקום והדרת תקום והדרת פני זקן
היינו משום דלשון והדרת לא שייך
אחמני ולשון פני לא שייך אחקוס
והנך קראי דאין להן הכרעה שאת
לרוב מחר משוקדים וקס' (יומא ד'
נ"ג). אין ענינם לבטל דתסמ מלי קאי
אלעיל או אלתתא אבל הכא תרבייתו
לא מלי קיימי אגר לחודיה או אנכרי
לחודיה ובפ"ב דחזקיה (ד' כ"ה). פלוגי
תנאי גבי ולקח הכהן מדם החטאת
בזבחו ונתן איכא דמוקי אלבעו
אלקיות ולא אנתניה משום דפשיטא דקרא קאי
אלקיות ולא אנתניה משום דפשיטא דקרא קאי
ואיכא דמוקי לה אנתניה דלמחריו ולא אלקיות משום דמשכת
בדוכא אחריתא ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח בלזבך
דקאי לזבח אנתניה ואיכא דמוקי לה אנתניה משום דמשמע ליה
אלקיות כפשיטא דקרא ואנתניה נמי כדמוכא בקרא אחריתא*) :

בשרמא לרבי מאיר. תימא לר"מ נמי יקשה דהא לזבחיך
לאקדמוי תנינה דגר ותי"ר דודאי אי לא היה כתב קרא כל עיקר הוה ידעינן
מסבירא לאקדמוי אבל השתא דכתב
תנינה תתננה ואכלה ומכור אי לא הוה כתב או ה"ל דלתא למידרש שאין לזרך להקדים וזרך לכתב נמי גר ונכרי דלי לא הוה
כתב אלא גר הוה אחינא דלתא למעוטי תנינה דנכרי ואי הוה כתב נכרי לחודיה הוה אחינא דלתא למעוטי מכירה דגר :

(*) [ועי' חזק' יומא ד' נ"ג: ב"מ ס"א. ע"כ. ע"כ. חזק' קיד:]

ר' יהודה אומר כותח. עתינן בו פירורי לחם ואסור משום חמץ :
שליש יום. דס"ל כ"ס וזה חזק נאכל מהר שאין אוכלין אותו אלא
משבילין בו והני שלשים יום משמע שחל עליו חובת ביעור משבילין
בהלכות הפסח : **ומוסר כסנאפו**. קס"ד אשעה שמוסר לאכול קאי :

פשיטא. דהא אמרת מאכיל ומוכר
היינו הגאה : **לא לריבא כו'**. והאי
מותר אלאחר זמן קאי וכגון שחרבו
באור יפה קודם זמנו שבטל טעמו
ומדחיתו : עבר(ג) זמנו אסור בהגאה
לשעות דרבנן ה"ל ולא גרסי' פשיטא
דהא אפי' בפסח איזטריך לאשמעי'
דהא איכא רבי יוסי הגלילי דשרי
בהגאה כל שבעה לקמן : **לשעו**
דרבנן. כלומר האי זמנו זמן אכילתו
משמע ואכילו שעה ששית שאין
איסורו אלא מדרבנן הוי אסור אף
בהגאה : **משע טעום**. על כרחך
מתחלה שם משמע דלי לאחר שם
דאסור מדאורייתא מלי אחא
לאשמעינן פשיטא דאין מקדשין
באיסורי הגאה : **מיני קורדניטא**.
קשות הן ואפי"ה אס בלו לחש חמץ
כגון שנפלו עליהן מים אסור :

פשיטא. דהא אמרת אסור בהגאה :
לא יאכל. מדקרינא לא *יאכל משמע
לא יאכל בו היתר המכיל ליד שום
אכילה וסמך הגאות ליד אכילה הס'
באות שלוקח בדמים דבר מאכל :

עד שיפרוט לך הכסונו. היתר
הגאה בדרך שפרט לך כגבלה שלא
ליתגני מיניה כחוב כהנא לא תאכלו וכו' :
ליתגני מיניה כחוב כהנא לא תאכלו וכו' :
לנכרי לגר בנתינה לנכרי בנתינה
לא גרסין אלא ה"ל בדרך שפרט לך
כגבלה דתניא וכו' : **ס"ל לגר חסונה**
ואכלה או מכור. דרוש ליה אגר
וכן גרסין אלא ה"ל בדרך שפרט לך
ואכלה או מכור לנכרי : **דברים**
כפסנן. כן מלוותה לא יתננה לנכרי
ולא ימכרה לגר : **או**. לשון חילוק
ואי כר' מאיר קאמר קרא דתרייתו
אגר ותרייתו אנכרי לא נכתוב או :

לסקדי נפיה דגר למכירה דנכרי.
אס' גר לנכרי לא יתננה קודמת
למכירתה לנכרי והאי גר נגר תושב
קאמר שקיבל עליו שלא לעבוד עכו"ם
ואוכל נבלות : **גר אסא מלווה**
להסיונו. דכתיב (ויקרא כ"ה) גר
ותושב וכו' עמך : **סכרל הו'**.
מסבירא אלו יודעין שנתנו לגר
קודמת דחיות נגר מלווה אבל מכירה
לנכרי מלי מלווה איכא ואיזטריך קרא
לחלק ולאסור ליתן במתנה לנכרי
ולמכור נבלה לגר : **כשנמלא**. ל' אבדו
אליבא דר"מ מלי למיף מדיאזטריך
קרא למישרי נבלה הא כל איסורין
שבתורה דכתיב בזה לא תאכל כי
הכא אי לא הדר פריט בזה היתרא
אסורין הן באכילה ובהגאה : **אלא**.
מנא ליה דילמא האי פריט דנבלה לאו
למשרייה בהגאה אחא דלא איזטריך אלא להחמיר ולומר דלנכרי
במכירה ולגר בנתינה דלי לא כתביה הוה אחינא כל הגאות
ומתרות בה : **נפקא ליה**. לרבי אבדו ואליבא דרבי יהודה
מדכתב בטורפה לא תאכלו ומיעט בה לכלב תשליטין אותו :

אורו
ולפרוטי עליה : ועיין לקמן ע"כ ע"כ :
אחא

ע

ע"כ ו.

יאכל

ע"כ ב.

ס"ל לקמן מ"ג:

[ועי' בחזק'
שנוטות כ"ג:
ד"ס איבעית
אימא]

הגרות
הבית

(ה) ב"מ דרבה
דמחר רבה
חזק' קודם
זמנו : (ג) שם
לא נריבא אלא
ל' יהודה :
(ג) רש"י ד"ס
ה"ל עבר זמנו
וכו' דרבנן ולא
גרסין כ"ל :

גליון
השנים

גבי ליתגני
מיהא ע"כ
ע"כ לשון דף
ה' ע"כ חזק'
אומר : תרומ'
עבר זמנו וכו'
דדק תנא :
מ' עירובין ל'
ע"כ חזק'
ע"כ ע"כ ע"כ :

אחא